

ปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัลที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย

Business management factors in the digital era affecting the operation result of industrial factories in the eastern region of Thailand

ปัญจจริย์ จุลไกรธานีสงส์

Panjaree Julkraianisong

มหาวิทยาลัยเกริก

Krirk University

Email: panjareejul23@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล ที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อศึกษาระดับปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัลและผลการดำเนินงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทยในปัจจุบัน ในขณะที่เดียวกันก็ศึกษาปัจจัยด้านคุณลักษณะทั่วไปของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย กับผลลัพธ์การดำเนินงานขององค์กร และศึกษาปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล ที่ส่งผลต่อผลลัพธ์การดำเนินงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย โดยผู้วิจัยใช้การวิจัยเชิงปริมาณ โดยการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม จำนวน 385 ชุด และใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและการถดถอยพหุคูณเชิงเส้นตรง

คำสำคัญ: การบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล; ผลลัพธ์การดำเนินการขององค์กร; โรงงานอุตสาหกรรม; ภาคตะวันออกของไทย

Abstract

This research is to study the factors of business administration in the digital era that affect the performance of industrial factories in the eastern region of Thailand. This research is aimed to study the level of business management factors in the digital era and the performance of industrial factories in the eastern region of Thailand at present. While, the factors of general characteristics of industrial factories in the eastern region of Thailand were also studied with the organization performance and study the factors of business administration in the digital era that affect the operational performance of

industrial factories in the eastern region of Thailand. The researcher used quantitative research by collecting data with 385 questionnaires and using statistics for data analysis are one-way analysis of variance and multiple linear regression analysis.

Keywords: Business Administration in The Digital Era; Organizational Performance; Industrial Plants; Eastern region of Thailand

บทนำ

สังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเป็นผลมาจากทางด้านเศรษฐกิจและสังคมทำให้ค่านิยมขนบธรรมเนียมประเพณีเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากมนุษย์แต่ละคนจะมีประสบการณ์ตรงตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิตที่ต่างมีความแตกต่างกันมีวิถีการดำเนินชีวิตในแต่ละช่วงวัยที่แตกต่างกันหลาย โดยเฉพาะในยุคโลกาภิวัตน์ การเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วก่อให้เกิดการตัดสินใจและบทบาทหน้าที่ที่ดีสู่สังคมขนาดใหญ่ในระดับประเทศได้ (ธัชรัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2565)

ปัจจุบันภายใต้สถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19 ซึ่งส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจทั้งในระดับโลกและในระดับประเทศ ซึ่งประเทศไทยก็ได้รับผลกระทบในวงกว้างอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน โดยเฉพาะในระบบเศรษฐกิจทั้งในระดับมหภาคและในระดับภูมิภาค ซึ่งจากรายงานของศูนย์วิจัยกรุงศรี (2564) ที่ได้ทำการศึกษาผลกระทบและการฟื้นตัวของเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และครัวเรือนพบว่า อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ร้านอาหารและการขนส่งผู้โดยสารเป็นอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบรุนแรง ขณะที่กลุ่มผู้มีรายได้ปานกลางและกลุ่มผู้มีรายได้น้อยในเมืองจะเป็นสองกลุ่มที่ได้รับผลกระทบสูงสุดและฟื้นตัวได้ช้า ซึ่งจากผลการศึกษาของ TDRI (2021) พบว่า ในปี 2563 ที่ผ่านมา การว่างงานเพิ่มขึ้นทุกไตรมาสกว่า 2 เท่า รวมมากกว่า 7 แสนคน หรือคิดเป็นอัตราว่างงานร้อยละ 1.9 ถึง 2.0 สอดคล้องกับข้อมูลจากศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ SCB (2565) ที่รายงานว่าการกักตัวไวรัส COVID-19 ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทยใน 3 ประเด็นหลักๆ คือ ภาคการท่องเที่ยว โดยตัวเลขรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติติดลบร้อยละ 100 เทียบกับระยะเดียวกันของปีแล้ว ประกอบกับเศรษฐกิจโลกถดถอยทำให้รายได้นักท่องเที่ยวก็ลดลง ทำให้ชะลอการเที่ยวต่างประเทศ ในส่วนของรายได้จากการส่งออกติดลบร้อยละ 12.9 ในด้านมาตรการเว้นระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) จะส่งผลกระทบต่อการใช้จ่ายในประเทศ โดยเฉพาะธุรกิจการท่องเที่ยว เดินทาง สันทนาการ โรงแรม รวมถึงสินค้าคงที่มีราคาสูง แต่จะมีที่เป็นบวกบ้างคือ ธุรกิจพวกออนไลน์ หรืออาหารที่ส่งเดลิเวอรี่ เป็นต้น

สังคมปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร มนุษย์ถือว่าเป็นสัตว์สังคมจึงเป็นธรรมชาติที่มนุษย์จะต้องมีการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน มีการทำงานและแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบตามบทบาทของแต่ละคน มนุษย์จึงได้รับความสะดวกสบายจากวิทยาการทางการสื่อสารและเทคโนโลยีสมัยใหม่เหล่านั้น (ธัชรัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2562)

ปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง ผู้คนในสังคมทั้งเด็ก และ ผู้ใหญ่สามารถที่จะเข้าถึงเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ได้อย่างสะดวกมากขึ้น แต่เนื่องด้วยปัจจุบันทั่วโลก กำลัง เผชิญกับสถานการณ์การแพร่กระจายเชื้อ COVID-19 จึงทำให้การเว้นระยะห่างทางสังคมถูกนำมาเป็น ข้อกำหนด ที่ส่งผลต่อการทำกิจกรรมของผู้คนในหลายประเภท

ในภาคอุตสาหกรรมของไทยโดยเฉพาะในส่วนของการผลิตภาคตะวันออก ซึ่งเป็นส่วนที่มีจำนวน โรงงานอุตสาหกรรมเป็นจำนวนมาก และเป็นพื้นที่ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนและพัฒนาด้านโครงสร้าง พื้นฐานจากภาครัฐเป็นจำนวนมาก แต่ถึงอย่างไรก็ตามระบบเศรษฐกิจของไทยก็จะต้องคงเดินต่อไปไม่ว่า วิกฤตการณ์ไวรัส COVID-19 จะกินเวลายาวนานแค่ไหนก็ตาม องค์กรธุรกิจทั้งในภาคบริการและ อุตสาหกรรมจำเป็นที่จะต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์และความเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ไม่อาจ หลีกเลี่ยงได้ ซึ่งในวิกฤตก็ยังมีโอกาสที่องค์กรในวงการธุรกิจจะได้มีการปรับตัวเข้าสู่ยุคดิจิทัลมากขึ้น ตามวิถีชีวิตแบบ New normal ที่จำเป็นต้องมีระยะห่างเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตได้อย่างปกติสุขได้ ซึ่ง ข้อมูลจากสำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล (2563) ซึ่งให้เห็นถึงวิสัยทัศน์รัฐบาลดิจิทัลประเทศไทย 2021 ที่ใช้ เป็นกรอบยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ที่กำหนดเป้าหมายให้ประเทศไทย พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลที่ทันสมัย รองรับการพัฒนาประเทศสู่การเปลี่ยนผ่านเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อน ด้วยนวัตกรรม เพื่อยกระดับขีดความสามารถเชิงดิจิทัลของภาครัฐไทยให้เป็นเอกภาพและเห็นผลจริง

ดังนั้น เพื่อให้องค์กรภาคธุรกิจทุกขนาดสามารถที่จะเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขัน และสามารถปรับตัวให้เข้ากับวิถีชีวิตใหม่ภายใต้ระบบเศรษฐกิจที่มีการแข่งขันที่สูงขึ้นกว่าในอดีต ผู้ประกอบการโดยเฉพาะอุตสาหกรรมในทุกประเภทจำเป็นที่จะต้องเตรียมพร้อมที่จะก้าวไปสู่องค์กร ดิจิทัลที่ทันสมัย ซึ่งจากการศึกษาของ Buytendijk (2009) พบว่า การบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ให้มี ประสิทธิภาพ จะทำงานเป็นเครือข่ายผ่านเทคโนโลยี เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน มีความโปร่งใส เชื่อมโยงถึงกัน สร้างความน่าเชื่อถือให้กับองค์กร ทันทกับการเปลี่ยนแปลงของโลกภายนอกอยู่เสมอ สอดคล้องกับผล การศึกษาของ Westford School (2016) ที่พบว่า ธุรกิจยุคดิจิทัลจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาเทคโนโลยีในการเพิ่ม ความรวดเร็วในการบริหารธุรกิจและการบริหารเวลา การบริหารจัดการการจัดเก็บสิ่งอำนวยความสะดวก ต่างๆ ในองค์กร การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารทั้งในและนอกองค์กรเพื่อสามารถขับเคลื่อนองค์กร แบบอัตโนมัติได้ ซึ่ง Novabizz (2018) ก็กล่าวว่า การทำธุรกิจในยุคดิจิทัล เป็นจุดเริ่มต้นของความแตกต่าง จากการทำธุรกิจในอดีต ความอยู่รอด ความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของธุรกิจในอนาคต สามารถเกิดได้ เพียงชั่วพริบตา โดยมีตัวเร่งให้เกิดการบริหารงานในรูปแบบใหม่ เป็นความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทั้งใน ด้านการผลิตและเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่ทำให้องค์กรต้องปรับระบบธุรกิจ และกระบวนการให้ทันสมัย

จากสถานการณ์การชะลอตัวของระบบเศรษฐกิจในปัจจุบัน บวกกับผลกระทบเชิงลบต่อระบบ เศรษฐกิจของประเทศจากวิกฤตการณ์ไวรัส COVID-19 ที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้น ผู้วิจัยมองว่า การปรับตัวขององค์กรธุรกิจในประเทศไทยคือสิ่งที่จำเป็นต้องกระทำอย่างเร่งด่วน เพื่อให้ยังคงดำเนิน ธุรกิจและมีศักยภาพในการแข่งขันต่อไปได้ ซึ่งจากผลการศึกษาของนักวิชาการหลายท่านดังที่ได้กล่าวมา พบว่า การปรับตัวเข้าสู่การเป็นองค์กรดิจิทัลยุคใหม่ เป็นสิ่งที่ท้าทายและจะเป็นประโยชน์สำหรับองค์กร

ธุรกิจและอุตสาหกรรมในปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงปัจจัยด้านการบริหารองค์กรยุคดิจิทัล ที่จะส่งผลให้การดำเนินงานขององค์กรสามารถไปสู่เป้าหมายและดำรงอยู่ได้ ภายใต้วิกฤตการณ์ทั้งด้านสังคม สุขภาพและเศรษฐกิจ ดังเช่นในปัจจุบันได้ ผู้วิจัยจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อองค์กรภาคอุตสาหกรรม โดยเฉพาะพื้นที่ภาคตะวันออกของไทย ให้สามารถปรับตัวรับมือกับสถานการณ์ครั้งนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายขององค์กรได้อย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัลและผลลัพธ์การดำเนินงานขององค์กรของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทยในปัจจุบัน
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านคุณลักษณะทั่วไปของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทยกับผลลัพธ์การดำเนินงานขององค์กร
3. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล ที่ส่งผลต่อผลลัพธ์การดำเนินงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็น (Questionnaires) ของผู้จัดการทั่วไปหรือตำแหน่งเทียบเท่าที่เป็นตัวแทนของโรงงานอุตสาหกรรมใน 3 จังหวัด ภาคตะวันออก ประกอบด้วยจังหวัดชลบุรี จังหวัดระยองและจังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 385 ชุด เพื่อสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัลที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออก โดยใช้แบบสอบถามแบบ Rating scale 5 ระดับ จากนั้นจึงรวบรวมข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์และวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัลกับผลลัพธ์การดำเนินงานขององค์กรว่าส่งผลต่อกันอย่างไร ในทิศทางใด โดยใช้วิเคราะห์เชิงสถิติด้วยสถิติเชิงพรรณนาและสถิติเชิงอนุมาน ประกอบด้วย One way ANOVA และ Multiple Regression Analysis เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้ไปจัดทำข้อเสนอแนะในการปรับปรุงและพัฒนาการบริหารจัดการโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกหรือในพื้นที่อื่นๆ ต่อไป

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้จัดการทั่วไปหรือตำแหน่งเทียบเท่าที่เป็นตัวแทนของโรงงานอุตสาหกรรมใน 3 จังหวัด ภาคตะวันออก ประกอบด้วยจังหวัดชลบุรี จังหวัดระยองและจังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวนรวมทั้งหมด 10,182 โรงงาน ซึ่งผู้วิจัยสามารถคำนวณหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Yamane แบบรู้จำนวนประชากร จากการคำนวณได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 384.88 หรือ 385 ตัวอย่าง ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota sampling) แบ่งตามจังหวัด หลังจากนั้นใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) หลังจากได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างใน

แต่ละจังหวัดแล้ว ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก เพื่อเก็บข้อมูลแบบสอบถาม โดยใช้การติดต่อบัตรหมายกลุ่มตัวอย่างเพื่อส่งแบบสอบถามให้ตอบข้อมูลแยกตามหัวข้อที่สอดคล้องกับกรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถามความคิดเห็นแบบ Rating scale 5 ระดับ ได้แก่ 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย และ 1 = น้อยที่สุด โดยผู้วิจัยได้ทำการแปรผลค่าเฉลี่ย (Mean) ระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจากแบบสอบถามเป็น 5 ระดับ หลังจากแปรผลค่าเฉลี่ย (Mean หรือ) ระดับความคิดเห็นของกลุ่ม ตัวอย่างจากแบบสอบถามเป็น 5 ระดับ และนำมาวิเคราะห์ด้วยการกำหนดอันตรภาคชั้น การวิเคราะห์ข้อมูลได้กำหนดศักยภาพในแบบสอบถามเป็น 5 ระดับ และแต่ละระดับมีค่าระดับคะแนนแตกต่างกัน 0.80 คะแนน เพื่อการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ ระดับค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง ระดับมากที่สุด ระดับค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ระดับมาก ระดับค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง ระดับปานกลาง ระดับค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง ระดับน้อย ระดับค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง ระดับน้อยที่สุด ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัยดังต่อไปนี้ 1. การสร้างแบบสอบถามเพื่อถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นตัวแทนของโรงงานอุตสาหกรรมใน 3 จังหวัด ภาคตะวันออก โดยสร้างคำถามจากตัวแปรที่ได้จากการสรุปผลการวิเคราะห์สังเคราะห์ แนวคิดทฤษฎี ซึ่งแบบสอบถามประกอบด้วย 4 ส่วน ส่วนที่ 1 ข้อมูลโรงงานของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ตำแหน่งงานผู้ตอบแบบสอบถาม ประเภทธุรกิจ ขนาดโรงงาน จำนวนพนักงาน และจำนวนปีที่ดำเนินงาน ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นด้านปัจจัยการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลลัพธ์การดำเนินการขององค์กร ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยอื่นๆ

ในการศึกษาครั้งนี้ได้มีการทดสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้ 1. ความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เป็นการตรวจสอบเครื่องมือวัดได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งมีข้อความตรงตามเรื่องที่ต้องการจะวัดหรือเรื่องที่กำลังศึกษา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้มีประสบการณ์ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจำนวน 3 คน แล้วจึงนำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทุกคนที่ประเมินมารวมลงในแบบวิเคราะห์ความสอดคล้องของข้อความกับจุดประสงค์เพื่อหาค่าเฉลี่ย โดยเกณฑ์การคัดเลือกข้อความ ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60–1.00 ข้อคำถามสามารถนำไปใช้ได้ ข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.60 ควรพิจารณาปรับปรุงหรือตัดทิ้ง 2. ความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทำการทดสอบ (Try out) จำนวน 30 ชุดกับกลุ่มประชากรที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อตรวจสอบว่า คำถามสามารถสื่อความหมายตรงตามความต้องการตลอดจนมีความเหมาะสมหรือไม่ เพียงใด จากนั้นจึงนำข้อมูลที่เก็บได้ทั้งหมดมาทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ในการหาความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach (Cronbach's Alpha) ที่ไม่น้อยกว่า 0.70 ส่วนคำถามที่มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach ต่ำกว่า 0.70 จะถูกตัดออกหรือปรับปรุงจนกว่าค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach จะมากกว่า 0.70 ถึงจะนำไปใช้เก็บข้อมูลได้

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) ซึ่งมีการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้ 1. การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการศึกษเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary Analysis)

เป็นการศึกษาข้อมูลและองค์ความรู้ต่างๆ ค้นคว้าแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยด้านต่างๆ ประกอบด้วยแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล แนวคิดเกี่ยวกับผลลัพธ์การดำเนินการขององค์กรสมัยใหม่ในยุคดิจิทัล แนวคิดเกี่ยวกับโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกและงานวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง 2. การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามผ่านทางอีเมลและแบบสอบถามใน Google form ไปยังผู้จัดการทั่วไปหรือตำแหน่งเทียบเท่าที่เป็นตัวแทนของโรงงานอุตสาหกรรมใน 3 จังหวัด ภาคตะวันออก ประกอบด้วยจังหวัดชลบุรี จังหวัดระยองและจังหวัดฉะเชิงเทรา ทั้ง 385 แห่ง เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูลเพื่อประกอบการวิจัยครั้งนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย 1. การวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลและองค์ความรู้ต่างๆ ซึ่งเป็นการค้นคว้าแนวคิดทฤษฎี งานวิจัยแนวคิดด้านเกี่ยวกับการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล แนวคิดเกี่ยวกับผลลัพธ์การดำเนินการขององค์กรสมัยใหม่ในยุคดิจิทัล แนวคิดเกี่ยวกับโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกและงานวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาดังกล่าวมาเป็นฐานข้อมูลในการจัดทำเครื่องมือในการวิจัยต่อไป 2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามความคิดเห็น จำนวน 385 ชุด เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยด้านปัจจัยการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัลที่ส่งผลต่อผลลัพธ์การดำเนินการขององค์กรของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย แล้วใช้การลงรหัสข้อมูลเพื่อเตรียมสำหรับการวิเคราะห์ทางสถิติในขั้นตอนต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่ออธิบายเชิงพรรณนาข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ โรงงานอุตสาหกรรมที่ทำการศึกษา ได้แก่ 1) ตำแหน่งงานผู้ตอบแบบสอบถาม 2) ประเภทธุรกิจ 3) ขนาดโรงงาน 4) จำนวนพนักงาน และ 5) จำนวนปีที่ดำเนินงาน ซึ่งประกอบไปด้วยสถิติดังต่อไปนี้ 1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) 1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) 2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักที่เป็นตัวแทนของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 385 คน ประกอบด้วย 2.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) สำหรับสำหรับเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรสาเหตุหรือตัวแปรต้น/ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ข้อมูลโรงงานของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ตำแหน่งงานผู้ตอบแบบสอบถาม ประเภทธุรกิจ ขนาดโรงงาน จำนวนพนักงาน และจำนวนปีที่ดำเนินงาน และปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการบริหาร ปัจจัยด้านลูกค้า ปัจจัยด้านเทคโนโลยี และปัจจัยด้านการจัดการกระบวนการ กับตัวแปรตามหรือตัวแปรแปรผัน ได้แก่ 1) มิติด้านประสิทธิภาพตามแผนยุทธศาสตร์ขององค์กร 2) มิติด้านคุณภาพการให้บริการ 3) มิติประสิทธิภาพของการปฏิบัติงาน และ 4) มิติด้านการพัฒนาองค์กร 2.2 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) สำหรับทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสาเหตุหรือตัวแปรต้น/ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการบริหาร ปัจจัยด้านลูกค้า ปัจจัยด้านเทคโนโลยี และปัจจัยด้านการจัดการกระบวนการ กับตัวแปรตามหรือตัวแปรแปรผัน ได้แก่ 1) มิติด้านประสิทธิภาพตามแผนยุทธศาสตร์ขององค์กร 2) มิติด้านคุณภาพการให้บริการ 3) มิติประสิทธิภาพของการปฏิบัติงาน และ 4) มิติด้านการพัฒนาองค์กร

ผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าฝ่ายและตัวแทนฝ่ายประชาสัมพันธ์และบริการลูกค้า โดยมีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ จำนวน 142 คน และ 140 คน หรือ คิดเป็นร้อยละ 36.88 และ 36.36 ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่จะทำงานในโรงงานผลิตรถยนต์ จำนวน 148 โรงงาน หรือคิดเป็นร้อยละ 38.44 รองลงมา คือ อุตสาหกรรมโลจิสติกส์ จำนวน 112 โรงงาน หรือคิดเป็นร้อยละ 29.09 ต่อมา คือ อุตสาหกรรมนำเข้า-ส่งออก จำนวน 65 โรงงาน หรือคิดเป็นร้อยละ 16.88 และอุตสาหกรรมบริการ จำนวน 60 โรงงาน หรือคิดเป็นร้อยละ 15.58 ตามลำดับ ซึ่งเป็นโรงงานขนาดกลาง จำนวน 161 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 41.82 รองลงมา คือ โรงงานขนาดเล็ก จำนวน 132 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 34.29 และโรงงานขนาดใหญ่ จำนวน 92 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 23.90 ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีพนักงาน 201-500 คน จำนวน 131 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 34.03 รองลงมา คือ โรงงานที่มีพนักงานไม่เกิน 50 คน จำนวน 124 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 32.21 และส่วนใหญ่เป็นโรงงานที่เปิดมาแล้ว 11-20 ปี จำนวน 147 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 38.18 รองลงมา คือ เปิดดำเนินการมาได้ 6-10 ปี จำนวน 101 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 26.23 ต่อมา คือ เปิดดำเนินการมาได้มากกว่า 20 ปี และไม่เกิน 5 ปี มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ 69 และ 68 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 17.66 และ 17.92 ตามลำดับ

ผลการดำเนินงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทยทั้ง 4 ด้าน มีผลการวิเคราะห์ น้ำหนักเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 3.535 และค่า S.D. เท่ากับ 0.714 แปรผลอยู่ในระดับมาก โดยมีมิติที่มีค่าน้ำหนักเฉลี่ยมากที่สุด คือ มิติด้านคุณภาพการให้บริการ เท่ากับ 3.565 และค่า S.D. เท่ากับ 0.536 ในขณะที่ ค่าเฉลี่ยของความเห็นน้อยที่สุด คือ มิติด้านการพัฒนาองค์กร เท่ากับ 3.553 และค่า S.D. เท่ากับ 0.375

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านคุณลักษณะทั่วไปของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย กับความแตกต่างของผลลัพธ์การดำเนินงานขององค์กร สามารถสรุปได้ดังนี้ 1. ตำแหน่งงานผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นตัวแทนของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทยแตกต่างกัน จะมีผลลัพธ์การดำเนินการขององค์กร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 โดยที่ ระดับค่าเฉลี่ยความเห็นจากตัวแทนผู้บริหาร มีค่ามากกว่าระดับค่าเฉลี่ยความเห็นจากผู้จัดการทั่วไป 0.096 หน่วย ระดับค่าเฉลี่ยความเห็นจากผู้จัดการทั่วไป มีค่าน้อยกว่าระดับค่าเฉลี่ยความเห็นจากหัวหน้าฝ่าย 0.091 หน่วย ระดับค่าเฉลี่ยความเห็นจากผู้จัดการทั่วไป มีค่าน้อยกว่าระดับค่าเฉลี่ยความเห็นจากตัวแทนฝ่ายประชาสัมพันธ์และบริการลูกค้า 0.077 หน่วย 2. ประเภทธุรกิจของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย แตกต่างกัน จะมีผลลัพธ์การดำเนินการขององค์กร ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 3. ขนาดของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย แตกต่างกัน จะมีผลลัพธ์การดำเนินการขององค์กร ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 4. จำนวนพนักงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย แตกต่างกัน จะมีผลลัพธ์การดำเนินการขององค์กร ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 5. จำนวนปีที่ดำเนินการของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย แตกต่างกัน จะมีผลลัพธ์การดำเนินการขององค์กร ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยที่ปัจจัยย่อยด้านการจัดการเชิงกลยุทธ์ มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยมากที่สุด ในขณะที่ปัจจัยย่อยด้านการขับเคลื่อนองค์กร มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยน้อยที่สุด สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Magretta, Birkinshaw and McCrimmon (2010) ที่พบว่า การบริหารธุรกิจยุคดิจิทัลนั้นจะต้องให้ความสำคัญกับการอำนวยความสะดวกมากกว่า การสั่งการ การเปลี่ยนแปลงวิธีการตัดสินใจ การเปลี่ยนแปลง ภาวะผู้นำหรือแรงจูงใจในการบริหารจัดการ รักษาสถานะเดิมไว้และยอมรับนวัตกรรมใหม่เข้ามา การจัดการกับความเป็นผู้นำ ประจำทุกคน เข้าใจว่าทำไมมันเป็นเรื่องที่สำคัญ ในขณะที่ Bradley and McDonald (2011) มองว่า องค์กรสมัยใหม่ในธุรกิจปัจจุบันนั้นควรจะมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มองไปข้างหน้าและให้ความร่วมมือกันอยู่เสมอ จัดทำกลยุทธ์ร่วมมือกับชุมชนจากการประเมินความเสี่ยงทางธุรกิจและสู่มรดกคุณค่าความสำเร็จทางธุรกิจในบางครั้ง แจ้งเป้าหมายที่ชัดเจนขององค์กรกับสมาชิกทุกคนให้เข้าใจตรงกัน สร้างสภาพแวดล้อมการทำงานร่วมกันระหว่างลูกค้าและพนักงานในองค์กร การมีส่วนร่วมกับชุมชนเพื่อก้าวไปสู่เป้าหมายโดยการร่วมมือกัน มีการปรับเปลี่ยนบริบทขององค์กรในทางสร้างสรรค์เพื่อรองรับการทำงานร่วมกันกับชุมชนให้ดีขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ Anderson (2014) ที่ว่า องค์กรทางธุรกิจยุคดิจิทัลจะต้องมีการตัดสินใจที่ดี มีวิวัฒนาการด้านการเปลี่ยนแปลงองค์กรในทางที่ดี มีการประเมินความเสี่ยงในธุรกิจอยู่เสมอ การจัดการระบบแบบเมทริกซ์ มีความคล่องตัวในธุรกิจที่มีขนาดใหญ่ และมีการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการบริหารองค์กรอยู่เสมอ ซึ่ง The Claude Littner Business School (2016) มองว่า ในองค์กรธุรกิจยุคดิจิทัลนั้น การดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จจำเป็นจะต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการหลายด้าน ทั้งด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการเชิงกลยุทธ์ การจัดการข้ามวัฒนธรรม กลยุทธ์การตลาด และการตลาดทั่วโลก ธุรกิจระหว่างประเทศ ผู้ประกอบการ จัดการการดำเนินงาน การจัดการห่วงโซ่อุปทานและการจัดการด้านการเงิน

ปัจจัยด้านลูกค้า มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยที่ปัจจัยย่อยด้านการตอบสนองความต้องการของลูกค้า มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยมากที่สุด ในขณะที่ปัจจัยย่อยด้านการสื่อสารภายในและภายนอกองค์กร มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยน้อยที่สุด สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Hoy and Sweetland (2000) กล่าวว่า ในองค์กรธุรกิจยุคดิจิทัลจะต้องมีการสื่อสารสองทางระหว่างลูกค้ากับองค์กรอยู่เสมอ มองปัญหาให้เป็นโอกาสทางธุรกิจ การให้กำลังใจในองค์กรในรูปแบบต่างๆที่หลากหลาย ส่งเสริมให้องค์กรเป็นที่น่าเชื่อถือของลูกค้า เรียนรู้จากความผิดพลาดในอดีต และมีความสุขกับสิ่งที่ไม่ได้คาดหวังที่จะเกิดขึ้นได้เสมอ เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ Wenda (2016) ที่พบว่า สิ่งที่สำคัญสำหรับธุรกิจยุคใหม่คือ การผลิตตามความต้องการของลูกค้าและการสื่อสารกับลูกค้า ในขณะที่ Kotelnikov (2016) มองว่า ธุรกิจยุคดิจิทัลจะต้องให้ความสำคัญกับการรวบรวมความต้องการของลูกค้า ผลิตพนักงานที่มีความรู้ความสามารถ ทำงานเชื่อมโยงเป็นเครือข่าย เป็นองค์กรที่มีหลากหลาย การสื่อสารทั้งภายในและภายนอกที่มีประสิทธิภาพ สร้างนวัตกรรมที่มีคุณค่า ให้อำนาจและสร้างความเป็นผู้นำให้แก่สมาชิกในองค์กร มีการ

เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มีความรวดเร็ว ว่องไวในเชิงธุรกิจ และปรับปรุงบุคคลให้เหมาะสมกับบทบาทหน้าที่ของตน

ปัจจัยด้านเทคโนโลยี มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยที่ปัจจัยย่อยด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยมากที่สุด ในขณะที่ปัจจัยย่อยด้านการเป็นองค์กรโลกาภิวัตน์สมรรถนะสูง มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยน้อยที่สุด สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Westford School (2016) ที่พบว่า ธุรกิจยุคดิจิทัลจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาเทคโนโลยีในการเพิ่มความเร็วในการบริหารธุรกิจและการบริหารเวลา การบริหารจัดการการจัดเก็บสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในองค์กร การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารทั้งในและนอกองค์กรเพื่อสามารถขับเคลื่อนองค์กรแบบอัตโนมัติได้ ในขณะที่ Buytendijk (2009) ที่พบว่า การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพมาจากการทำงานเป็นเครือข่ายผ่านเทคโนโลยี มีความสัมพันธ์ในองค์กรที่เป็นธรรมชาติ เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน มีความโปร่งใสในองค์กร มีความสัมพันธ์อันดีและเชื่อมโยงถึงกัน สร้างความน่าเชื่อถือให้กับองค์กรและความเชื่อถือของสมาชิกที่มีต่อองค์กร และการบริหารองค์กรที่เป็นปัจจุบัน ทันสมัย ทันกับการเปลี่ยนแปลงของโลก ภายนอก สอดคล้องกับแนวคิดของ Suggett (2014) ที่กล่าวว่า กลยุทธ์ในการบริหารจัดการธุรกิจยุคดิจิทัลจะต้องทำให้กระบวนการต่างๆ ในธุรกิจเป็นเรื่องง่าย สร้างการรับรู้ในการใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศในองค์กร มุ่งเน้นการให้บริการลูกค้าเป็นสำคัญ และอำนวยความสะดวกแก่พนักงานในองค์กรให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับความเห็นของ Lukac (2011) ที่กล่าวว่า ในปัจจุบันองค์กรทางธุรกิจยุคดิจิทัลจะต้องให้ความสำคัญกับสังคมโลกซึ่งเป็นสังคมเป็นแบบโลกาภิวัตน์มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ให้ความสำคัญกับเทคโนโลยีที่พัฒนาอย่างรวดเร็วการพัฒนาอย่างยั่งยืนและความรับผิดชอบต่อสังคม การศึกษาทางด้านจิตวิทยาทางสังคม และให้ความสำคัญกับระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อมในธุรกิจ

ปัจจัยด้านการจัดการกระบวนการ มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยที่ปัจจัยย่อยด้านการเจริญเติบโตและพัฒนาอย่างยั่งยืน มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยมากที่สุด ในขณะที่ปัจจัยย่อยด้านการเปลี่ยนแปลงภาวะผู้นำและด้านการจัดการระบบและกระบวนการ มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยน้อยที่สุด สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Drueker (2016) ที่พบว่า การบริหารองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพในยุคสมัยใหม่ จะต้องคำนึงถึงกระบวนการในการบรรลุเป้าหมาย การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ การปฏิบัติตามคำสั่งอย่างมุ่งมั่นและด้วยความพยายาม การประจำองค์กรมีบทบาทสำคัญ ส่งเสริมให้เกิดวิสัยทัศน์และสายตากว้างไกล ส่งเสริมให้เกิดการเจริญเติบโตและความมั่งคั่ง ในขณะเดียวกัน Aquinas (2007) พบว่า ผู้บริหารธุรกิจใหม่จะต้องมีความมุ่งมั่นให้ความสำคัญกับระบบ ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลลัพธ์ ผลสะท้อนและสิ่งแวดล้อม มีการขับเคลื่อนกระบวนการที่มีความเชื่อมโยงกับโครงสร้างในองค์กร การมีระบบบริหารที่หลากหลายระดับและหลายมิติ การสร้างแรงจูงใจที่หลากหลายให้กับสมาชิกในองค์กร มีความหลากหลายของวิชาชีพในองค์กร มีการจัดการกับความหลากหลายของปัจจัยต่างที่ส่งผลต่อองค์กร มีการปรับเปลี่ยนกระบวนการในองค์กรตามกระแสโลกอยู่เสมอ และมีการจัดการความเป็นไปได้ทางธุรกิจที่ดี ซึ่ง Status Flow (2014) มองว่า ธุรกิจยุคใหม่นั้นจะต้องมีกระบวนการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน สร้างความแตกต่างกันจากข้อได้เปรียบ ใช้กล

ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน สร้างพันธมิตรทางธุรกิจ มีมาตรฐานทางธุรกิจและใช้กันอย่างแพร่หลาย มีการบริหารจัดการทรัพยากรด้านสารสนเทศที่ดี เรียนรู้จากการแข่งขันทางธุรกิจและลูกค้า สร้างสายการผลิตที่มีการขับเคลื่อนอยู่ตลอดเวลา มีปรับปรุงต้นทุนที่น่าสนใจ ความเป็นผู้นำจากความสัมพันธ์ภายในองค์กร สร้างอำนาจการต่อรองทางการตลาด ให้ความสำคัญกับลูกค้าที่มีอยู่เสมอ และสร้างเอกลักษณ์ตราสินค้าและได้รับการรับรองอย่างถูกต้อง

ผลการดำเนินงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทยทั้ง 4 ด้าน มีผลการวิเคราะห์น้ำหนักเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีมิติที่มีค่าน้ำหนักเฉลี่ยมากที่สุด คือ มิติด้านคุณภาพการให้บริการ ในขณะที่ ค่าเฉลี่ยของความเห็นน้อยที่สุด คือ มิติด้านการพัฒนาองค์กร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากผลการศึกษาพบว่า ผลการดำเนินงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย ในมิติด้านการพัฒนาองค์กรมีค่าเฉลี่ยของความเห็นน้อยที่สุด ทั้งนี้เพราะว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มองว่า ปัจจุบันนั้น องค์กรธุรกิจมุ่งเน้นการอยู่รอดในยุคที่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำและชะลอตัวมากเกินไป จนอาจไม่มีเวลาหรือความสามารถมากพอที่จะมุ่งเน้นการพัฒนาองค์กรในด้านต่างๆ ได้อย่างเต็มที่ ส่งผลให้การพัฒนาองค์กรขององค์กรส่วนใหญ่ในปัจจุบันเป็นไปอย่างช้าๆ และไม่ได้เป็นสิ่งที่องค์กรต้องรีบกระทำในช่วงนี้ สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การพยุงองค์กรให้ผ่านพ้นช่วงวิกฤติไปให้ได้ก่อน ดังนั้น โรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออก ในฐานะองค์กรทางเศรษฐกิจที่จำเป็นจะต้องดำเนินกิจการและดำรงอยู่ให้ได้อย่างยั่งยืนภายใต้สภาพเศรษฐกิจที่เกิดการชะลอตัวอันเป็นผลกระทบมาจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19 ควรมุ่งเน้นการเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถของทรัพยากรทั้งหมดที่มีในองค์กร ให้มีขีดความสามารถและศักยภาพมากพอที่จะแข่งขันในตลาดได้ ถึงแม้จะยังไม่สามารถทำได้อย่างเต็มที่ดังเช่น สถานการณ์ปกติก็ตาม เช่น การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในองค์กร ทั้งด้านความรู้ ความสามารถ และทักษะที่จำเป็น เพื่อเตรียมความพร้อมให้องค์กรสามารถที่จะปรับตัวได้อย่างทันท่วงทีเมื่อสถานการณ์ดีขึ้น หรือโอกาสมาถึง เป็นต้น

2. จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยย่อยด้านการขับเคลื่อนองค์กร จากปัจจัยหลักด้านการบริหารงานทั่วไป มีน้ำหนักปัจจัยเฉลี่ยน้อยที่สุด ทั้งนี้เพราะว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มองว่า การขับเคลื่อนองค์กรเพื่อไปสู่เป้าหมายในปัจจุบัน นอกจากจะต้องการบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถและทักษะด้านการบริหารแล้ว ปัจจัยที่จะช่วยส่งเสริมให้การขับเคลื่อนองค์กรสามารถที่จะกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพคือ เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ดังนั้น โรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออก ในฐานะองค์กรสมัยใหม่ในยุคดิจิทัล ควรที่จะนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยและนวัตกรรมใหม่ๆ เข้ามาประยุกต์ใช้กับการบริหารจัดการในแต่ละมิติอย่างเพียงพอ เพื่อให้การทำงานในแต่ละขั้นตอนนี้มีความต่อเนื่อง รวดเร็ว

สะดวกต่อการใช้งาน รวมถึงส่งเสริมให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ จากเทคโนโลยีที่ทันสมัยและนวัตกรรมในองค์กรอยู่เสมอ

3. จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล ที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทยโดยรวม คือ ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า หัวใจหลักของการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัลจะต้องมาจากการบริหารจัดการแบบบูรณาการร่วมกันในหลายภาคส่วน ทั้งด้านการเงิน บุคลากร ลูกค้ำและการบริการ รวมถึงด้านอื่นๆ ร่วมกัน ทั้งนี้เพราะว่า การที่องค์กรจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้นั้น ผู้บริหารจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการกับทุกภาคส่วนขององค์กรอย่างเท่าเทียมกัน มุ่งเน้นการขับเคลื่อนองค์กรแบบองค์รวมไปพร้อมๆ กัน ทุกฝ่าย ดังนั้น ผู้บริหารระดับสูงของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกในฐานะองค์กรสมัยใหม่ในยุคดิจิทัล ควรที่จะต้องมุ่งเน้นการพัฒนาองค์กรด้วยการบริหารจัดการองค์กรแบบองค์รวม มุ่งเน้นการสนับสนุนการบริหารจัดการกับทุกฝ่ายอย่างทั่วถึง เชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเดียวกันทั้งระบบ

4. จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล ที่ส่งผลต่อผลการดำเนินงานของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกของไทย ด้านประสิทธิภาพของการปฏิบัติงาน คือ ปัจจัยด้านเทคโนโลยี หมายความว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่า เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัยเป็นปัจจัยที่สำคัญมากต่อการการบริหารธุรกิจยุคดิจิทัล ทั้งนี้เพราะว่า การนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัยมาประยุกต์ใช้ในองค์กร จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการดำเนินงานขององค์กรได้ ดังนั้น ผู้บริหารระดับสูงของโรงงานอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกในฐานะองค์กรสมัยใหม่ในยุคดิจิทัล ควรที่จะต้องให้ความสำคัญกับนโยบายการพัฒนาองค์กรด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรมให้มากขึ้น โดยมุ่งเน้นการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่เข้ามาประยุกต์ใช้ในองค์กร

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

สำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรที่จะเลือกศึกษาให้ลึกถึงระดับความความพร้อมขององค์กรในการก้าวไปสู่องค์กรยุคดิจิทัล โดยเน้นการเก็บข้อมูลเชิงลึกจากการสัมภาษณ์ประเด็นต่างๆ ที่องค์กรอาจจะยังไม่พร้อมที่จะก้าวไปสู่องค์กรดิจิทัลหรือเป็นองค์กรแห่งนวัตกรรม เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาจุดบอดเหล่านั้น และสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ถึงนวัตกรรมร่วมกันของคนในองค์กร ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถที่จะค้นหาปัจจัยที่สำคัญหลายๆ ปัจจัยในด้านอื่นๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการก้าวไปสู่องค์กรดิจิทัลที่มีขีดความสามารถทางการแข่งขันที่สูงขึ้น มากกว่านั้น ยังสามารถที่จะค้นหาปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่อาจส่งผลให้การดำเนินงานขององค์กรในรูปแบบดิจิทัล บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ได้ หลังจากนั้นจึงใช้ข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อช่วยยืนยันผลการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งจะช่วยให้ผลการวิจัยมีความแม่นยำและมีความน่าเชื่อถือ แต่ที่สำคัญที่สุด จะช่วยให้ผลการวิจัยนั้นสามารถสะท้อนความพร้อมขององค์กรในการก้าวไปสู่องค์กรดิจิทัลได้ดียิ่งขึ้นด้วย

เอกสารอ้างอิง

- ฉัตรชูชาติพัฒน์ ยุกตานนท์. (2562). พุทธจริยศาสตร์: ทางเลือกของการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชัน. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร, 6*(ฉบับพิเศษ), 624-634.
- ฉัตรชูชาติพัฒน์ ยุกตานนท์. (2565). *กระบวนการใกล้เคียงข้อพิพาทโดยพุทธสันติวิธีของศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง* (ดุชนิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ SCB. (2565). *ประเทศไทยหลังโควิด-19 ตอนที่ 1 : ผลกระทบเศรษฐกิจและตลาดแรงงานไทย*. สืบค้นเมื่อ 25 เมษายน 2564, จาก <https://www.scb.co.th/th/personal-banking/stories/business-maker/thailand-after-covid-ep1.html>
- ศูนย์วิจัยกรุงศรี. (2564). *เศรษฐกิจไทยจะเป็นอย่างไร หากเราต้องอยู่กับโควิด-19 ไปตลอดกาล*. สืบค้นเมื่อ 25 เมษายน 2564, จาก <https://www.krungsri.com/th/research/research-intelligence/ri-covid-recovery-2021>
- สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล (องค์การมหาชน). (2563). *Thailand Digital Government 2021 (DG2021)*. สืบค้นเมื่อ 29 เมษายน 2564, จาก <https://www.dga.or.th/document-sharing/dg2021/>
- Buytendijk, F. (2009). *Organization As Network: A Modern Approach to Performance Management. Business Performance Management*. Retrieved April 28, 2021, from www.businessfinan.cemag.com
- Novabizz. (2018). *Management Strategies for modern organization*. Retrieved on April 29, 2021, from <http://www.novabizz.net/management-101.html>
- TDRI. (2021). *ผลกระทบ COVID-19 ระบาดรอบ 2 ต่อเนื่องรอบ 3 กับทิศทางตลาดแรงงานไทย*. สืบค้นเมื่อ 25 เมษายน 2564, จาก <https://tdri.or.th/2021/04/covid-19-2-3-affected-thai-labor-market/>
- Westford School. (2016). *Advantage of Technology in Modern Business Management*. Retrieved on April 28, 2021, from <http://www.mywestford.com/advantage-of-technology-in-modern-business-management/>

